Мені в пам'ятку ніч, як
Сіли в човен старий — дяк,
Дяк та я, та й махнули...
Та і тихій лежав
Тоді Псло,
І, гладенький, блищав,
Якби скло:
Верст за п'ять, либонь, чули,
Як шубовсне весло,
І, мов срібні зірки,
Заблищать крапельки,
І притихне вп'ять Псло...
Дяк казав
(Бо читав
Вже книжок він доволі
І у церкві, і в школі;
Бо на те вже і дяк,
Щоб книжки ті читать!) —
Він казав: "Отже, бач, глибоченько на дні,
Мов маленькі рибки,
Ті ясненькі зірки?
Та ще з ними і місяць: вони не одні!
Воно й не чудно, хто з розумом гляне!..
Отже, он — що: як сніг навесні
Ще деньок поблищить та й розтане;
Як трава восени на землі
Зелененька, а завтра й зов'яне.
Снігу літом, зимою трави вже немає,
Хоч де хоче нехай чоловік пошукає:
Колись світ так зов'яне, розтане!
А хто вмер, той устане, погляне:
Уже сонця немає,
І землі вже немає!
Тільки те, що він на світі діяв,
Коли доброго що там посіяв,

Зійде в небі, й зіркою засвітить,
І до бога стежечку освітить...
Хто посіяв лихо, тому лихо зійде:
Темно, темно... і до бога він не дійде!
Йому вічно блукать,
Дарма раю шукать,
В серці пекло нести,
І літать, і брести,
І брести, і літать,
В серці пекло нести,
Дарма раю шукать,
Йому вічно блукать!
Отже, чув ти? Божий світ розтане і зов'яне,
Як трава ув осінь в'яне, сніг весною тане;
Хто що в світі діяв, в бога ся зостане;
Бог так каже... Як він каже, так і стане!